ಸಾಪ್ತಾಹಿಕ ಪ್ರಭ

28 ±¶¦ÈÂ 2010

www.kannadaprabha.com e-mail:kannadaprabha@gmail.com

ಪ್ರೇಮ ಸಂಭ್ರಮ

ಪ್ರೀತಿಯ ಧ್ಯಾನಿಸೋಣ!

■ ಡಾ. ನಾ.ಸೋಮೇಶ್ವರ

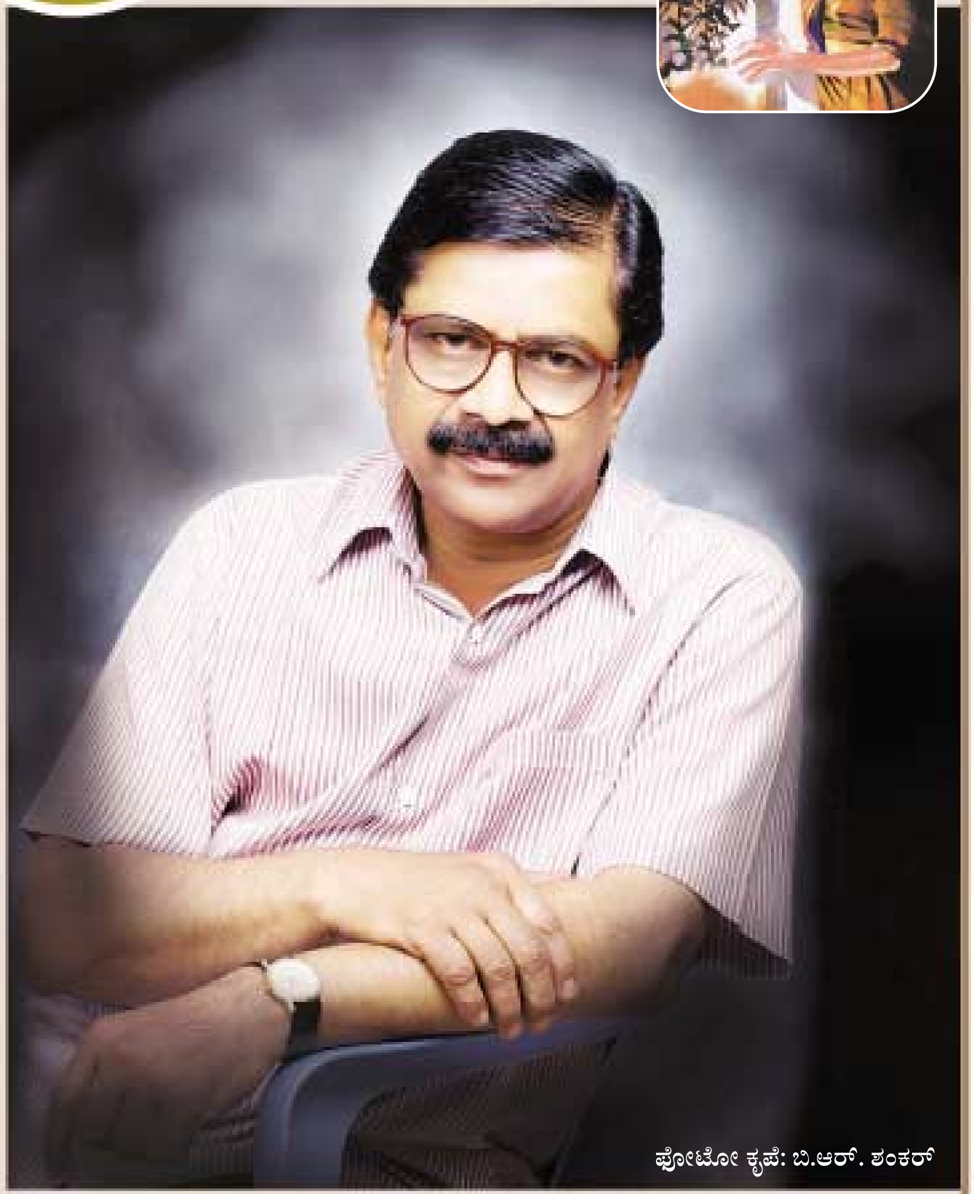

ಫೋಟೋ ಕೃಪೆ: ಬಿ.ಆರ್. ಶಂಕರ್

ಯುಗ ಮುಗಿಯಿತೆ?

ಜಿ.ಎಸ್.ಎಸ್. ಅವರು ಭಾವಗೀತೆಗಳ ಕಾಲ ಮುಗಿಯಿತು ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಅವರು ಯಾವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದರೋ ಅದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ನವೋದಯ ಕವಿಗಳು ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದಾಗ, ಇವನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಹಾಡಲಿ ಎಂಬ ಬಯಕೆ ಬಹುಶಃ ಅವರಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿರಲಾರದು. (ಇದಕ್ಕೆ ಏಕಮಾತ್ರ ಅಪವಾದ ಬೇಂದ್ರೆಯವರು ಇದ್ದಿರಬಹುದು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಾಕಷ್ಟು ಕವನವನ್ನು ವಾಚಿಸುವ ಬದಲು ಹಾಡಿಯೇ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ). ಈ ಕವನಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟವಾದ ಮೇಲೆ ಕಾಳಿಂಗರಾಯರಂತಹವರು ಅವುಗಳಿಗೆ ಒಂದು ರಾಗವನ್ನು ಹಾಕಿ ಜನಪ್ರಿಯಗೊಳಿಸಿದರು. ಬಹುಶ ಭಾವಗೀತೆಗಳು ಇಂದು ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಜಿ.ಎಸ್.ಎಸ್. ಅವರು ಹೇಳಿರಬಹುದು. ಇಂದು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ರಾಗಗಳಿಗೆ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಹೊಸೆಯುವುದು ಇಲ್ಲವೇ ಹಾಡಲು ಬರುವ ಹಾಗೆ, ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಭಾವದ ಎಳೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಪದಗಳನ್ನು ಪೋಣಿಸುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಕವಿಗಳು ಅನುಭವಿಸಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಭಾವಗೀತೆಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿವೆ ಎಂಬ ಮಾತು ಸತ್ಯವಿರಬಹುದು.

ಕೀಳೆ?

ಓದಲು ಬರುವಂತಹ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಬರೆದ ಕವಿಗಳು, ಹಾಡಲು ಬರುವಂತಹ ಗೀತೆಗಳ ಕವಿಗಳನ್ನು ಕೀಳಾಗಿ ಕಾಣುವುದುಂಟು. ಈ ಭಾವನೆ ಇಂದಿಗೂ ಉಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಬಿ. ರಾಮಚಂದ್ರಶರ್ಮರಂತೂ 'ಹಾಡಲು ಬರುವಂತಹ ಕವನಗಳು ಕವನಗಳೇ ಅಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೇಳಿರುವರು. ಚಲನಚಿತ್ರ ಗೀತೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಬರೆದ ದೊಡ್ಡರಂಗೇಗೌಡ, ಚಿ. ಉದಯಶಂಕರ್, ವ್ಯಾಸರಾವ್ ಮುಂತಾದವರನ್ನು ಕವಿಗಳೇ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ಅಕಾಡೆಮಿಕ್ ಕವಿಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದುಂಟು. ಪ್ರೊ. ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣ ಭಟ್ಟರಂತಹ ಕವಿಗಳನ್ನು 'ಕ್ಯಾಸೆಟ್ ಕವಿ' ಎಂದು ಕುಹಕವಾಡಿದ್ದುಂಟು. ಆದರೆ ಯಾರ ಕವನ ಶ್ರೇಷ್ಠ, ಯಾರದ್ದು ಕನಿಷ್ಠ, ಯಾರದ್ದು ಕವನವೇ ಅಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಾಲ ಮಾತ್ರ ನಿರ್ಣಯಿಸಬಲ್ಲುದು. ದೊಡ್ಡರಂಗೇಗೌಡ, ಚಿ. ಉದಯಶಂಕರ್, ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣ ಭಟ್ಟ, ನಿಸಾರ್ ಅಹಮದ್ ಮುಂತಾದವರ ಕವನಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಜನ ಬಲ್ಲ ಹಾಗೆ ರಾಮಚಂದ್ರಶರ್ಮರಂತಹವರ ಕವನಗಳನ್ನು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಪಂಡಿತರ ನಡುವೆ ರಾಮಚಂದ್ರಶರ್ಮರ ಕವನಗಳು ಅದ್ವಿತೀಯವೆಂದೆನಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವರನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಖಂಡಿತಾ ಸವಿಯಲಾರರು.

ಈಗ ಕಾವ್ಯದ ಸಾರ್ಥಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮೂಡುತ್ತದೆ.

ಕವಿ ತನ್ನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು, ತನ್ನ ಕವನದ ಮೂಲಕ ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಜನರನ್ನು ತಲುಪಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುವೇ ಕಾವ್ಯದ ಸಾರ್ಥಕತೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಬಿ. ರಾಮಚಂದ್ರ ಶರ್ಮರಂತಹವರು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯನನ್ನು ತಲುಪಲಾರರು ಎಂದೇ ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆ.

ಪ್ರೇಮಕವಿ

ಬಿ.ಆರ್.ಎಲ್. ಅವರ ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟರ ಮಗಳೇ... ಕವನ ಸಂಕಲನ ಹಾಡಲು ಬರುವಂತಹ ಭಾವಗೀತೆಗಳಾಗಿವೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಪ್ರೇಮದ ಬಗ್ಗೆ ಕವನಗಳನ್ನು ಬರೆದವರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಕೆ.ಎಸ್. ನರಸಿಂಹಸ್ವಾಮಿ ಅವರು ಅಗ್ರಗಣ್ಯರು. ಅವರ ನಂತರ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವವರು ಶ್ರೀ ಬಿ. ಆರ್. ಲಕ್ಷ್ಮಣರಾವ್ ಅವರು. ಆದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ಕವನಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸುವ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ನಾವು ಹೋಕಬಾರದು. ಕೆ.ಎಸ್.ನ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಮೂಲಕ ಕಾವ್ಯಲೋಕವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಇಂದಿಗೂ ಸಹಾ ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಕವಿಯೆಂದೇ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರುವವರು. ಆದರೆ ಒಂದು ಹಂತದಲ್ಲಿ ಕೆ.ಎಸ್.ನ ಅವರು 'ಪ್ರೇಮಕವಿ' ಎಂಬ ಪಟ್ಟವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಲು ಶ್ರಮಪಟ್ಟರು. ಅವರ ಸಮಕಾಲೀನ ಕವಿಗಳು ಬರೆದ ಹಾಗೆ, ತಾವೂ ನವ್ಯಕವನಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ನಿಂತರು. ತೆರೆದ ಬಾಗಿಲಿನಂತಹ ಕವನ ಸಂಕಲನವನ್ನು ತಂದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯೂ ಬಂದಿತು. ಆದರೂ ಸಹಾ ಜನರು ಅವರನ್ನು ಪುಷ್ಪ ಕವಿಯೆಂದೇ, ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರ ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನವನ್ನು ಸೊಗಸಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ ಪ್ರೇಮಕವಿಯೆಂದೇ ಅವರನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಗಾಂಭೀರ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಶಿಷ್ಟತೆ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತವೆ.

ಬಿ.ಆರ್.ಎಲ್. ಅವರೂ ಸಹಾ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರ ಪ್ರೀತಿ ಪ್ರೇಮದ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಬರೆದಿರುವರು. ಆದರೆ ಇವರ ಕವನಗಳು ಮೂಲತಃ ತುಂಟ ಮನಸ್ಸಿನ ಅನಿಸಿಕೆಗಳು. ಪಡ್ಡೆ ಹುಡುಗರ ಮನದಲ್ಲಿ ಮೂಡುವ ಹಸಿಬಿಸಿಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ನಮಗೆ ಉಣಬಡಿಸಲು ಹಾಗೆಯೇ ತುದಿಗಾಲಲ್ಲಿ ನಿಂತವರು. ಕಾಮ, ಪ್ರೇಮ, ಪ್ರೀತಿಗಳ ಹಾಸು ಬೀಸು ಬಲು ದೊಡ್ಡದು. ಇವರ ದೇಹಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೇ ವಯಸ್ಸಾದರೂ ಮನಸ್ಸು ಮಾತ್ರ ಹರಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕದಲಬಾರದೆಂದು ಮುಷ್ಕರ ಹೂಡಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಕಾಮ, ಪ್ರೀತಿ, ಪ್ರೇಮದ ನೂರೆಂಟು ಮುಖಗಳನ್ನು ಅನಾವರಣ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಕವಿ ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಸೋಜಿಗವೆನಿಸಿದರೂ, ಶ್ಲಾಘನೀಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ.

> ಪ್ರೇಮಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪ್ರೀತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಈ ಸಂಚಿಕೆಯ ಉದ್ದೇಶ. ಪ್ರೇಮಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಕವಿಗಳು ಬರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲವೇಕೆ? ನೀವು ಬರೆದರೆ ನಮಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ. ಪ್ರೇಮ ಸಂಭ್ರಮ ಮುಂದುವರಿಯಲಿ.

ನೂರೆಂಟು ಭಾವ

ಬಿ.ಆರ್.ಎಲ್ ಅವರ ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟರ ಮಗಳೇ... ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ 108 ಕವನಗಳಿವೆ. ಇಲ್ಲಿರುವ ಕವನಗಳನ್ನು ವಿಷಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮೂರು ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು. ಪ್ರೇಮ ಕವನಗಳು, ಮಕ್ಕಳ ಕವನಗಳು ಹಾಗೂ ಉಳಿದ ಕವನಗಳು. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕವನಗಳನ್ನು ಹಾಡಬಹುದು ಎಂಬ ಅಂಶವು ಸಮಾನ ಸೂತ್ರ ವಾಗಿದೆ.

'ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟರ ಮಗಳೇ... ಮಗಳೇ...' ಕವನ ಸಂಕಲನವು ಆಗತಾನೆ ಪ್ರೀತಿಯ ಜುಮುರು ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ತೊಯ್ಯಲಾರಂಬಿಸಿದ ಚಿಗುರು ಹೃದಯಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡುವ ಪ್ರೇಮ ಲೋಕದ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕದಂತೆ, ಇನ್ನೂ ನಿಖರವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಗೈಡ್‌ನಂತೆ ಇದೆ. ಪ್ರೀತಿಯ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಪ್ರೇಮದ ಬಗ್ಗೆ ಕೊರೆತವಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಪ್ರೇಮದ ಗೈಡಿನಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾದ ಮಾಹಿತಿ ಮಾತ್ರ ಅತ್ಯಂತ ಸರಳವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

4 ®å l «àÞt

ಬನ್ನಿ, ಬುರ್ಖಾ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಚಿಂತಿಸೋಣ!

ಪರ್ದಾ ಹೈ ಪರ್ದಾ

ನಿಜಕ್ಕೂ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೇಕೆ ಪರ್ದಾ ಹಾಕಲಾಗುತ್ತದೆ? ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಹಿಳೆಯರೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಭೋಗ ಸಾಮಗ್ರಿ! ಅಂದರೆ, ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಾಕು, ಗಂಡಸರಿಗೆ ಕಾಮ ಭುಗಿಲೇಳುತ್ತದೆ ಎಂದರ್ಥ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಇದು ಗಂಡಸರ ತಪ್ಪು. ಆದರೆ, ಗಂಡಸರ ಲೈಂಗಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಮಹಿಳೆಯರನ್ನೇಕೆ ಹೀಗೆ ಶಿಕ್ಷಿಸಬೇಕು? ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಮಹಿಳೆಯರಿಗೂ ಲೈಂಗಿಕ ಬಯಕೆಗಳಿವೆ ಅಂದ ಮೇಲೆ ಗಂಡಸರೂ ಸಹ ತಮ್ಮ ಲೈಂಗಿಕ ಅಂಗಾಗಂಗಳು ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ಪರ್ದಾದಂತ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೂಲ: ತಸ್ಲಿಮಾ ನಸ್ರೀನ್ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಸಿಂಧು

ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಪರ್ದಾ ಹಾಕಿಕೊಂಡೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಕೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಬುರ್ಖಾ ಹೇಗಿತ್ತೆಂದರೆ, ಬಲೆಯಂಥ ಒಂದು ಇಷ್ಟಗಲ ವಸ್ತ್ರ ಆಕೆಯ ಮುಖವನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಚ್ಚಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ನನಗೆ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿದ್ದುದು, ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಂಸವನ್ನು ಜೋಪಾನವಾಗಿಡಲು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆಯ ತುಂಡು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಾಂಸವನ್ನು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಇಡಲು ಇಂಥ ಎರಡು ಬಗೆಯ ತಂತ್ರಗಳಿವೆ. ಒಂದು, ಬಟ್ಟೆಯ ಬರದೆ ಹಾಕುವುದು; ಇನ್ನೊಂದು, ಲೋಹದಿಂದ ತಯಾರಿಸಿದ ಇಂಥದೇ ಪರದೆ. ಎರಡರ ಉದ್ದೇಶವೂ ಒಂದೇ – ಮಾಂಸವನ್ನು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ನಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಹೀಗೆ ಬುರ್ಖಾ ಹಾಕಿದ್ದು, ತೀರಾ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕವಾಗಿದ್ದ ಅವಳ ತವರು ಮನೆ. ಹೀಗೆ ಬುರ್ಖಾ ಹಾಕುವಾಗ ಅವರೆಲ್ಲ, 'ಬುರ್ಖಾ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಾಹುವಿಗೆ ವಿಧೇಯತೆಯಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡಂತೆ. ಹೀಗೆ ನೀನು ವಿಧೇಯಳಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡರೆ, ಅದರಿಂದ ಅಲ್ಲಾಹುವಿಗೆ ಖುಷಿಯಾಗುತ್ತದೆ... ಆ ಅಲ್ಲಾಹು ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾವ ಕಷ್ಟಕೋಟಲೆಗಳಿಗೂ ಸಿಕ್ಕಿಸದೆ ಸುಖವಾಗಿ ಇಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಲ್ಲಾಹುವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಭಯ–ಭಕ್ತಿ ಹೊಂದಿದ್ದ ಮತ್ತು ಅವರ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟೆ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮರುಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜ (ತಾಯಿಯ ಅಪ್ಪ) ಎಷ್ಟೊಂದು ಮೌಢ್ಯ ತುಂಬಿದ್ದ ಆಸಾಮಿಯೆಂದರೆ, "ನೀನು ಬುರ್ಖಾ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇದ್ದರೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನೆಟ್ಟಗಿರುವುದಿಲ್ಲ...' ಎಂದು ಮಗಳಿಗೆ ಧಮಕಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ!

ನಾನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ, 'ನೀನು ಹೀಗೆ ಬುರ್ಖಾ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀಯಲ್ಲ, ನಿನಗೆ ಕತ್ತಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ನಿನಗೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆಯೆಲ್ಲ ಸಿಟ್ಟೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲವಾ? ಆ ಬುರ್ಖಾವನ್ನು ಒಂದು ಸಲವಾದರೂ ಕಿತ್ತೆಸೆಯಬೇಕು ಅನಿಸಿಲ್ಲವಾ?' ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಅವಳ ಉತ್ತರವೆಂದರೆ, ಗಾಢಮೌನ! ಏಕೆಂದರೆ, ಬುರ್ಖಾದ ವಿರುದ್ಧ ಸೊಲ್ಲೆತ್ತುವುದಾಗಲಿ, ಅದನ್ನು ಕಿತ್ತೆಸೆಯುವುದಾಗಲಿ ಅವಳಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನು ಮಾಡಿದೆ! ನನಗೆ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷವಾಗಿದ್ದಾಗ ನಮ್ಮ ನೆಂಟರ ಹೆಂಗಸೊಬ್ಬಳು, ಬುರ್ಖಾವನ್ನು ನನಗೆ ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಇದು ನನಗೆ ಅಸಹ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಕೂಡಲೇ, ಆ ಬುರ್ಖಾವನ್ನು ನಾನು ರೊಯ್ಯನೆ ಎಸೆದೆ!

ಈ ಪರ್ದಾ ಪದ್ಧತಿ ಇವತ್ತು–ನಿನ್ನೆಯದಲ್ಲ. ಕ್ರಿಸ್ತಪೂರ್ವ 300ನೇ ಇಸವಿಯಿಂದಲೇ ಇದರ ಚರಿತ್ರೆ ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲು ಇದನ್ನು ಬಳಸಿದವರು, ಆಗರ್ಭಶ್ರೀಮಂತರಾಗಿದ್ದ ಅಸ್ಸೀರಿಯನ್ ಕುಟುಂಬಗಳ ಹೆಂಗಸರು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಆಗ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಹಿಳೆಯರು ಮತ್ತು ವೇಶ್ಯೆಯರು ಪರ್ದಾವನ್ನೇ ಬಳಸುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ! ಆಮೇಲೆ, ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನ ಆಂಗ್ಲೊ–ಸ್ಯಾಕ್ಸನ್ ಮಹಿಳೆಯರು ತಮ್ಮ ತಲೆಗೂದಲು ಮತ್ತು ಕೆನ್ನೆಗಳನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಒಂದು ವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂದರೆ, ಪರ್ದಾದ ಹಿಂದೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಕಾರಣಗಳು ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಪರ್ದಾಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದವರು ಕ್ಯಾಥೊಲಿಕ್ ಸನ್ಯಾಸಿನಿಯರು (ನನ್ಸ್) ಮತ್ತು ಮೋರ್ಮನ್‌ಗಳು. ಇದರಲ್ಲೂ ಮೋರ್ಮನ್‌ಗಳು ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾವಿಗಳ (ರಿಚುಯಲ್ಸ್) ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಈ ಪರ್ದಾಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಚಿತ್ರವೆಂದರೆ, ಮುಸ್ಲಿಂ ಮಹಿಳೆಯರು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಪರ್ದಾವನ್ನು ಕೇವಲ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಮೀಸಲಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ಅವರ ಇಡೀ ನಿತ್ಯಜೀವನವನ್ನೇ ಅದು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ.

5 ®å l «àÞt

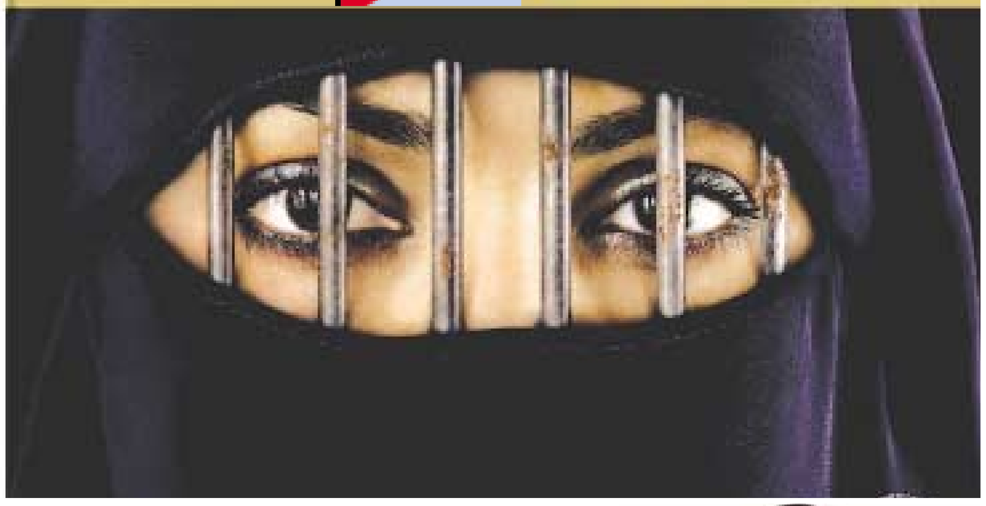

ಒಳ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ

2

"ÁÛdPÞ¾ß ÑMO Ï ¡"

ÉÞÁ®Ý Eà¿ßÆ

3

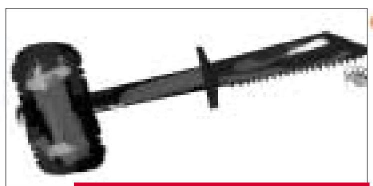

«Ûi¾áÛ©ÞÈÁ ¦«^Â

• ಅನು: ಚಂದ್ರವದನ ರಾವ್

4

@¨%Ñ}i¥ ÔßSßW

5

EßßW¾ßY ®¾ßy

6

B¥ß ¬Eáé «M¶Áé!